Agatha Christie

Misterul salului spaniol

DOMNUL EASTWOOD privi în tavan, spre podea... apoi, încet, spre peretele din dreapta... şi, după aceea, cu un efort peste puteri, îşi lipi iarăşi ochii de maşina de scris din faţa sa.

Hîrtia de un alb imaculat purta doar un titlu scris cu majuscule:

MISTERUL CELUI DE-AL DOILEA CASTRAVETE, aşa suna titlul. Un titlu plăcut. Anthony Eastwood simţea că oricine îl va citi va fi în acelaşi timp şocat şi captivat. „Misterul celui de-al doilea castravete"?! o să spună. „Despre ce ar putea fi vorba? Un castravete? Al doilea castravete? Trebuie neapărat să citesc povestirea asta!" Şi o să fie tulburat şi fermecat de uşurinţa desăvîrşită cu care acest maestru al prozei poliţiste a ţesut o intrigă pasionantă în jurul unei banale legume.

Aşa era foarte bine. Anthony Eastwood ştia – ca oricine, de altfel – cum ar fi trebuit să fie povestirea. Necazul era că nu reuşea cu nici un chip să înceapă. Cele două atribute esenţiale ale unei povestiri erau titlul şi intriga; restul însemna doar muncă de rutină. Uneori însuşi titlul ducea la intrigă şi totul venea de la sine. Acum, însă, titlul continua să îl sfideze de pe pagina goală şi nu lăsa să se întrezărească nici cel mai mic detaliu al intrigii.

Din nou privirea lui Anthony Eastwood pretinse inspiraţie tavanului, podelei, tapetului... şi nu apăru nimic.

Agatha Christie

Misterul salului spaniol

DOMNUL EASTWOOD privi în tavan, spre podea… apoi, încet, spre peretele din dreapta… şi, după aceea, cu un efort peste puteri, îşi lipi iarăşi ochii de maşina de scris din faţa sa.

Hîrtia de un alb imaculat purta doar un titlu scris cu majuscule:

MISTERUL CELUI DE-AL DOILEA CASTRAVETE, aşa suna titlul. Un titlu plăcut. Anthony Eastwood simţea că oricine îl va citi va fi în acelaşi timp şocat şi captivat. „Misterul celui de-al doilea castravete”?! o să spună. „Despre ce ar putea fi vorba? Un castravete? Al doilea castravete? Trebuie neapărat să citesc povestirea asta!” Şi o să fie tulburat şi fermecat de uşurinţa desăvîrşită cu care acest maestru al prozei poliţiste a ţesut o intrigă pasionantă în jurul unei banale legume.

Aşa era foarte bine. Anthony Eastwood ştia – ca oricine, de altfel – cum ar fi trebuit să fie povestirea. Necazul era că nu reuşea cu nici un chip să înceapă. Cele două atribute esenţiale ale unei povestiri erau titlul şi intriga; restul însemna doar muncă de rutină. Uneori însuşi titlul ducea la intrigă şi totul venea de la sine. Acum, însă, titlul continua să îl sfideze de pe pagina goală şi nu lăsa să se întrezărească nici cel mai mic detaliu al intrigii.

Din nou privirea lui Anthony Eastwood pretinse inspiraţie tavanului, podelei, tapetului… şi nu apăru nimic.

— Numele eroinei va fi Sonia, hotărî pentru a urgenta demarajul. Sonia sau… poate Dolores. O să aibă pielea palidă ca fildeşul, acea culoare care nu se datorează unei sănătăţi precare, şi ochii asemeni lacurilor insondabile. Numele eroului va fi George sau, mai bine, John; ceva scurt şi englezesc. Apoi grădinarul – presupun că o să apară şi un grădinar, doar trebuie să îngrijim cumva nenorocitul ăsta de castravete – grădinarul ar putea fi scoţian şi să dovedească un pesimism amuzant în privinţa îngheţurilor timpurii…

Uneori metoda dădea roade; nu şi în dimineaţa asta! Cu toate că reuşea să îi vadă clar pe Sonia, pe George şi pe grădinarul cel comic, aceştia nu păreau dornici să fie activi şi să facă ceva.

„Ar putea fi o banană, neîndoielnic, gîndi Anthony, disperat. Sau o salată verde sau o varză de Bruxelles? O criptogramă pentru Bruxelles… răsaduri furate… un baron belgian sinistru…”.

O fracţiune de secundă păru să se întrevadă o geană de lumină, dar se stinse imediat. Baronul belgian nu voia să se întrupeze şi Anthony îşi dădu brusc seama că îngheţurile timpurii şi castraveţii erau două noţiuni incompatibile, aşa că adio grădinar amuzant.

— Fir-ar să fie! spuse Anthony.

Şe ridică şi apucă ziarul „Daily Mail”. Era foarte posibil ca cineva să fi fost ucis într-un mod care să inspire un autor ce se străduia din răsputeri. Însă în dimineaţa asta nu erau decît evenimente politice şi ştiri externe. Domnul Eastwood aruncă ziarul scîrbit.

Apoi luă de pe masă un roman, închise ochii şi puse degetul în josul unei pagini. Cuvîntul pe care soarta i-l indică în acest fel era „oaie”. În momentul următor, dînd dovadă de un spirit sclipitor, în minte i se derulă o întreagă povestire. O fată drăguţă… iubitul ei fusese omorît în război… ea are minţile rătăcite… paşte oile în munţii Scoţiei… o mistică întîlnire cu iubitul dispărut, efect final cu

oi şi clar de lună, exact ca în filmele academice, cu fata zăcînd moartă în zăpadă şi două urme de paşi…

O poveste înduioşătoare! Anthony îşi părăsi creaţia cu un suspin şi clătină trist din cap. Ştia prea bine că editorul nu dorea genul acesta de povestire, oricît de frumoasă. Povestirea pe care o dorea şi insista să o aibă (şi, în mod cu totul întîmplător, plătea o sumă frumuşică pentru a o obţine) era despre femei brunete şi misterioase, străpunse de un cuţit în inimă, cu un erou tînăr pe nedrept suspectat şi brusca descîlcire a misterului împreună cu indicarea vinovatului în persoana cea mai puţin dubioasă, cu sprijinul celor mai inadecvate motivări. De fapt, exact „Misterul celui de-al doilea castravete”!

„Totuşi, reflectă Anthony, pariez pe zece la unu că o să schimbe titlul şi o să-i spună cumva şocant, ca de pildă «Adesea crima pîngăreşte», fără să mă întrebe. Ah! Afurisit să fie telefonul ăsta!”

Se îndreptă furios spre el şi ridică Receptorul. În ultimul ceas mai sunase de două ori – o dată, număr greşit şi altă dată pentru a fi invitat la masă de o cuconiţă caraghioasă din lumea bună, pe care o ura amarnic, dar care fusese atît de insistentă, încît nu-i putuse ţine piept.

— Alo! mîrîi în receptor.

Îi răspunse o voce de femeie, o voce catifelată, mîngîietoare, cu o urmă de accent străin.

— Tu eşti iubitule?

— Păi… nu prea ştiu, răspunse domnul Eastwood prudent. Cine-i la telefon?

— Eu, Carmen. Ascultă, iubitule. Sînt urmărită… sînt în primejdie… trebuie să vii imediat. E o chestiune de viaţă şi de moarte.

— Vă rog să mă scuzaţi, se eschivă domnul Eastwood politicos. Mi-e teamă că aţi greşit.

Îl întrerupse pînă să termine.

— Vino! Dacă descoperă ce fac, mă omoară. Nu mă părăsi. Vino repede! Altfel mă omoară. Ştii doar, strada Kirk nr.

320. Parola e castravete… Ssstt!

Auzi ţăcănitul slab cînd se închise telefonul la capătul celălalt. Foarte surprins, domnul Eastwood se întinse după cutia cu tutun şi îşi umplu grijuliu pipa.

„Cred, reflectă, că a fost un efect foarte ciudat al propriului meu subconştient. Imposibil să fi spus castravete. Toată chestia asta e extraordinară. A spus castravete sau nu?”

Nedumerit, străbătu încăperea în lung şi-n lat.

„Strada Kirk, 320. Mă întreb despre ce-o fi vorba? O să-l aştepte pe celălalt să apară. Aş fi vrut să apuc să-i explic. Strada Kirk, nr. 320. Parola e castravete… Ah! Imposibil, absurd… halucinaţie de creier extenuat”.

Privi cu răutate maşina de scris.

— La ce eşti bună, aş vrea să ştiu? Te-am admirat toată dimineaţa de pomană. Un autor trebuie să-şi culeagă ideile din viaţă… din viaţă, auzi? Plec să culeg chiar acum una.

Îşi trînti pălăria pe cap, învălui cu o privire duioasă colecţia sa nepreţuită de picturi de email şi ieşi.

Strada Kirk, aşa cum ştiu majoritatea londonezilor, este o stradă lungă, pustie, cu o mulţime de magazine de antichităţi, care oferă tot felul de obiecte false la preţuri pipărate. Mai există şi magazine cu obiecte de alamă, sticlărie, magazine cu vechituri şi negustori de haine recondiţionate.

La numărul 320 se afla un magazin cu obiecte vechi din sticlă. Sticlărie de tot felul umplea prăvălia peste măsură. Anthony fu constrîns să se mişte ca o felină pe culoarul central, flancat de pahare de vin, în timp ce lustre şi candelabre se balansau şi îi clincheteau deasupra capului.

O doamnă foarte în vîrstă şedea în fundul magazinului. Îi mijea o mustăcioară pe care mulţi liceeni ar fi invidiat-o şi avea un fel de a fi feroce.

Se uită la Anthony şi întrebă: „Ei, bine?” cu o voce ameninţătoare.

Anthony era un tînăr lesne de descumpănit. Se interesă imediat cît ar costa nişte pahare.

— Şase pahare, patruzeci şi cinci de şilingi.

— Ah, da? Destul de drăguţe, nu? Astea cît costă?

— Sînt foarte frumoase, Waterfort vechi, îţi las două cu optsprezece guinee.

Domnul Eastwood pricepu că nu face decît să-şi complice situaţia. În secunda următoare va trebui să cumpere ceva, hipnotizat de ochii acestei bătrîne fioroase. Şi totuşi nu se putea hotărî să părăsească magazinul.

— Dar acesta? întrebă arătînd un candelabru.

— Treizeci şi cinci de guinee.

— Ah! oftă domnul Eastwood cu regret. Mai mult decît îmi pot permite.

— Ce doriţi de fapt? Vreun cadou de nuntă?

— Asta e! se agăţă Anthony de sugestia ei. Dar găseşti aşa greu ceva potrivit!

— Ei, nu chiar aşa greu, zise doamna şi se idică hotărîtă. Un obiect vechi de sticlă nu poate să displacă nimănui. Am o serie de carafe… Şi aici uite un set delicat pentru lichior, cel mai potrivit cadou pentru o mireasă.

În următoarele zece minute Anthony îndură o adevărată tortură. Doamna îl încolţise; îi prezentă toate calităţile posibile ale artei sticlăriei. Începuse să-l copleşească disperarea.

— Minunat, minunat! exclamă fără vlagă, punînd jos un pahar cu picior, care tocmai îi fusese vîrît pe gît. Izbucni grăbit: Vă rog, aveţi telefon?

— Nu, nu avem. E unul vizavi, la poştă. Ei, ce părere aveţi? Cupa sau aceste delicate pahare de rom?

Nefiind femeie, Anthony nu era versat în arta de a ieşi dintr-un magazin fără să cumpere nimic.

— Mai bine să iau serviciul ăsta de lichior, zise mohorît.

Părea obiectul cel mai mic. Era îngrozit să nu se trezească în braţe cu un candelabru.

Cu durere în suflet îşi plăti achiziţia. Apoi, în timp ce bătrîna îi făcea pachetul, curajul îi reveni instantaneu. La urma urmelor, îl va considera excentric şi, oricum, ce importanţă avea părerea ei!

— Castravete, rosti clar şi răspicat.

Bătrîna cotoroanţă încremeni.

— Poftim? Ce-aţi spus?

— Nimic, minţi Anthony la repezeală.

— Ah! Mi s-a părut că aţi spus castravete.

— Chiar aşa, o sfidă.

— De ce n-aţi zis de la început? Mi-am pierdut vremea de pomană. Pe uşa aia şi sus la etaj. Vă aşteaptă.

Ca prin vis, Anthony trecu prin uşa indicată şi urcă nişte scări extrem de murdare. La capătul lor, o altă uşă stătea deschisă, lăsînd să se vadă un salon micuţ.

Pe un scaun şedea o fată şi privea fix spre uşă cu o expresie de nerăbdare.

Ce fată! Avea într-adevăr acea paloare de ivoriu despre care Anthony scrisese atît de des… Şi ochii! Ce ochi! Nu era englezoaică, puteai vedea dintr-o privire. Avea ceva exotic, străin, vizibil chiar şi în simplitatea preţioasă a rochiei.

Anthony se opri în prag oarecum descumpănit. Se pare că sosise clipa explicaţiilor. Dar, cu un mic ţipăt de încîntare, fata se ridică şi zbură în braţele lui.

— Ai venit! strigă. Ai venit, cerul fie binecuvîntat!

Anthony, nefiind o persoană care să nu profite de împrejurări, o îmbrăţişă fierbinte, în cele din urmă, ea se desprinse şi îl măsură cu fermecătoare sfială.

— Nu te-aş fi recunoscut niciodată, zise. N-aş fi putut.

— N-ai fi putut? întrebă Anthony abia auzit.

— Nu, pînă şi ochii mi se par altfel… şi eşti de zece ori mai frumos decît mi-am închipuit vreodată.

— Sînt?

În sinea lui, Anthony se îmbărbăta: „Fii calm, bătrîne, fii calm! Lucrurile merg bine, dar nu-ţi pierde capul”.

— Pot să te sărut din nou, da?

— Desigur, acceptă inimos. De cîte ori vrei.

Urmă un interludiu foarte plăcut.

„Mă întreb cine dracu’ sînt? gîndi Anthony. Sper din tot sufletul să nu apară adevăratul individ. Ce scumpă e!”

Deodată, fata se retrase din braţele sale, cu priviri îngrozite.

— Nu ai fost urmărit?

— Nu

— Ah, sînt teribil de vicleni. Nu îi cunoşti aşa cum îi cunosc eu. Boris e un diavol.

— Îl aranjez eu pe Boris ăsta.

— Eşti un leu… da un leu! Ei sînt nişte canalii, toţi. Ascultă, l-am găsit. Mă omoară dacă află. Mi-a fost frică… n-am ştiut ce să fac şi apoi m-am gîndit la tine… Sst! Ce-a fost asta?

Un zgomot, jos, în magazin. Îi făcu semn să rămînă pe loc şi ieşi în vîrful picioarelor. Se reîntoarse palidă, cu priviri înfricoşate.

— Poliţia! Vin sus. Ai vreun cuţit? Un pistol? Ce ai?

— Draga mea, doar nu te aştepţi să omor un poliţist?

— Oh, eşti nebun, nebun de legat! O să te ia cu el şi o să te spînzure.

— Ce să facă? întrebă domnul Eastwood cu un fior foarte neplăcut pe şira spinării.

Pe scară se auzeau paşi grei.

— Uite-i că vin, şopti fata. Să negi totul. E singura speranţă.

— Îmi vine destul de uşor, murmură domnul Eastwood sotto voce.

În clipa următoare doi bărbaţi intrară în încăpere. Erau îmbrăcaţi civil, dar felul lor de a se purta, oficial, vorbea despre o îndelungată experienţă. Cel mai scund, un brunet cu ochii cenuşii, liniştiţi, era purtătorul de cuvînt.

— Te arestez, Conrad Fleckman, pentru asasinarea Annei Rosenborg. Tot ce spui va fi folosit împotriva ta. Iată mandatul de arestare şi ai face bine să ne urmezi în linişte.

Un strigăt înnăbuşit scăpă de pe buzele fetei. Anthony înaintă cu un zîmbet ciudat.

— Faceţi o greşeală, domnule ofiţer, rosti el amabil. Numele meu e Anthony Eastwood.

Cei doi detectivi nu părură deloc impresionaţi.

— O să vedem asta mai tîrziu, îi promise cel care tăcuse. Pînă una alta, vii cu noi.

— Conrad! ţipă fata. Conrad, nu-i lăsa să te ia!

Anthony privi spre detectivi.

— Îmi veţi permite, fără îndoială, să-mi iau rămas bun de la această tînără doamnă?

Cu mai multă decenţă decît se aşteptase, cei doi bărbaţi se îndreptară spre uşă. Anthony o trase pe fată în colţul dinspre fereastră şi-i vorbi repede, pe un ton coborît.

— Ascultă-mă! E adevărat ce-am spus. Nu sînt Conrad Fleckman. Cînd ai sunat azi dimineaţă, probabil că s-a făcut legătura greşit. Numele meu e Anthony Eastwood. Am venit la chemarea ta fiindcă… mă rog, am venit.

Îl privi neîncrezătoare.

— Nu eşti Conrad Fleckman?

— Nu.

— Oh, strigă ea cu profundă tristeţe. Şi te-am sărutat!

— Nu-i nimic, o încurajă domnul Eastwood. Primii creştini practicau des chestia asta. Foarte sensibili! Acum, fii atentă. O să-i manevrez pe ăştia doi. O să îmi dovedesc curînd identitatea. Între timp, nu te vor necăji şi îl vei putea avertiza pe acest Conrad, care îţi este atît de drag. După aceea…

— Da?

— Ei, doar atît. Numărul meu de telefon este: Northwestern 1743. Şi ai grijă să nu-ţi dea legătura greşit.

Ea îl răsplăti cu o privire fermecătoare, jumătate lacrimi, jumătate zîmbet.

— N-am să uit… sigur n-am să uit.

— Atunci e-n regulă. La revedere. Cred că…

— Da?

— În legătură cu primii creştini… Încă o dată nu mai contează, nu-i aşa?

Îşi încolăci braţele în jurul gîtului lui. Buzele de-abia li se atinseră.

— Îmi placi… da, îmi placi. Să ţii minte asta, orice s-ar întîmpla, da?

Anthony se eliberă din strînsoare cu părere de rău şi se îndreptă spre cei ce-l arestaseră.

— Sînt gata să vin cu voi. Cred că nu vreţi s-o reţineţi şi pe această tînără?!

— Nu, domnule, asta e totul, răspunse politicos bărbatul cel scund.

„Civilizaţi băieţi au la Scotland Yard!”, îşi spuse Anthony în vreme ce îi urma pe scări în jos.

În magazin – nici urmă de bătrînă, dar Anthony prinse o răsuflare grea din spatele unei uşi şi se gîndi că urmăreşte de acolo cu atenţia încordată evenimentele.

Ajuns din nou în mizeria străzii Kirk, Anthony respiră adînc şi i se adresă celui scund

— Acum, domnule inspector… sînteţi inspector, cred, nu?

— Desigur, domnule. Inspector-detectiv Verrall. Dumnealui este sergent-detectiv Carter.

— Ei, bine, domnule inspector Verrall, a venit timpul să spunem lucrurilor pe nume… şi ascultaţi-mă cu atenţie. Nu sînt Conrad şi cum îl mai cheamă. Mă numesc Anthony Eastwood, după cum v-am precizat, şi sînt de profesie scriitor. Dacă mă veţi însoţi pînă acasă voi putea aduce dovezi suficiente în legătură cu identitatea mea.

Ceva din felul în care vorbea Anthony păru să-i impresioneze pe detectivi. Pentru prima oară, figura lui Verrall căpătă o expresie de îndoială.

Aparent, Carter se lăsă mai greu convins.

— Îndrăznesc să vă reamintesc, pufni el plin de sarcasm, că tînăra doamnă vă spunea „Conrad”, în toată legea.

— Ah, asta e altă poveste. Dumneavoastră pot să vă mărturisesc că… hm… motive personale m-au îndemnat să

mă dau drept Conrad în faţa fetei. O chestiune personală, înţelegeţi?

— O poveste plauzibilă, nu? observă acru Carter. Nu, domnule! Vii cu noi. Fă-i semn taxiului, Joe!

Un taxi opri şi cei trei urcară. Anthony mai făcu o ultimă încercare, adresîndu-se lui Verrall:

— Ascultă-mă, dragă inspectore, ce rău poate fi dacă treceţi pe la mine pe acasă să vedeţi dacă spun adevărul sau nu? Puteţi păstra taxiul, dacă vreţi; iată o ofertă generoasă! Cinci minute nu înseamnă mare lucru.

Verrall îl privi scrutător.

— O să mergem, rosti deodată. Deşi pare ciudat, cred că spui adevărul. Nu am chef să ne facem de rîs arestînd pe cine nu trebuie. Unde stai?

— Cartierul Brandenburg, nr. 48.

Verrall se aplecă înainte şi îi strigă şoferului adresa. Tăcură pînă la destinaţie, cînd Carter sări din maşină, iar Verrall îi făcu semn lui Anthony să-l urmeze.

— Nu e nevoie să creăm nimănui neplăceri, explică Verrall în timp ce cobora şi el. Intrăm detaşat, ca şi cum domnul Eastwood şi-ar aduce acasă nişte prieteni.

Anthony îi fu deosebit de recunoscător pentru sugestie, iar opinia sa despre Secţia de Investigaţii Criminalistice se îmbunătăţi simţitor. În hol, norocul li-l scoase în cale pe Rogers, portarul. Anthony se opri.

— A, bună seara Rogers, rosti ca din întîmplare.

— Bună seara, domnule Eastwood, răspunse portarul respectuos. Se ataşase de Anthony, care dădea un exemplu de liberalitate, nu întocmai urmat şi de vecinii săi.

Anthony se opri în capul scărilor.

— Apropo, Rogers. De cînd locuiesc eu aici? Tocmai discutam cu prietenii mei.

— Staţi să-mi amintesc, domnule. Cred că în curînd se fac patru ani.

— Exact aşa mă gîndeam şi eu.

Anthony aruncă o privire triumfătoare spre detectivi. Carter se încruntă, dar Verrall zîmbi din toată inima.

— Foarte bine, domnule, dar nu îndeajuns, remarcă el. Urcăm?

Anthony descuie uşa. Îşi aminti încîntat că Seamark, omul care îl ajuta la menaj, era plecat. Cu cît mai puţini martori la această catastrofă, cu atît mai bine!

Maşina de scris stătea unde o lăsase. Carter se îndreptă spre masă şi citi titlul în pagină.

— MISTERUL CELUI DE-AL DOILEA CASTRAVETE? întrebă cu voce mohorîtă.

— Una din povestirile mele, exclamă Anthony nonşalant.

— Încă un punct bun pentru dumneavoastră, domnule, încuviinţă Verrall clipind din ochi. Apropo, domnule, despre ce e vorba? Care e misterul celui de-al doilea castravete?

— Ei, aici m-aţi prins. Tocmai cel de-al doilea castravete a declanşat toată încurcătura.

Carter îl privi intens. Brusc, clătină capul şi îşi lovi fruntea în mod semnificativ.

— Tîmpit eşti, amice! mormăi el suficient de tare pentru a fi auzit.

— Acum, domnilor, rosti domnul Eastwood, să trecem la lucru. Aici sînt scrisorile adresate mie, carnetul meu de cecuri, comunicări de la editori. De ce mai aveţi nevoie?

Verrall examină hîrtiile pe care Anthony le aruncase în faţa lui.

— În ceea ce mă priveşte, începu politicos, nu-mi mai trebuie nimic. M-aţi convins. Dar nu îmi pot asuma singur răspunderea de a vă elibera. Vedeţi, deşi pare limpede că aţi locuit aici timp de cîţiva ani sub numele de Eastwood, e totuşi posibil ca Conrad Fleckman şi Anthony Eastwood să fie una şi aceeaşi persoană. Trebuie să fac o cercetare amănunţită a apartamentului, să vă iau amprentele şi să telefonez la sediu.

— Un program destul de vast, remarcă Anthony. Vă asigur că sînteţi invitaţii mei să-mi cunoaşteţi micile secrete

vinovate care o să vă cadă în mînă.
Inspectorul se încruntă. Deşi detectiv, avea şi el personalitate!
— Sînteţi bun să intraţi împreună cu Carter în camera mică din fundul casei în timp ce eu îmi văd de treabă?
— În regulă, acceptă Anthony îmbufnat. Bănuiesc că nu se poate altfel, nu?
— Adică?
— Ca dumneavoastră, cu mine şi cu cîteva pahare bune de whisky să stăm în camera mică în timp ce prietenul nostru, sergentul, să-şi efectueze laborioasa cercetare…
— Dacă preferaţi compania mea…
— Da.
Îl lăsară pe Carter să examineze conţinutul biroului, cu dexteritatea caracteristică profesiunii. Cînd ieşeau, îl auziră ridicînd telefonul şi cerînd Scotland Yard-ul.
— Nu e chiar aşa de rău, constată Anthony aşezîndu-se cu un pahar de whisky cu sifon alături, după ce îl servise şi pe inspectorul Verrall. Trebuie să beau eu întîi, ca să vă dovedesc că nu e otrăvit?
Inspectorul zîmbi.
— Toate astea sînt împotriva regulamentului, remarcă el. Dar ştim şi noi cîte ceva în profesiunea noastră. Mi-am dat seama de la început că facem o greşeală. Dar, natural, e obligatoriu să respectăm toate formele legale. Nu putem să ne dezbărăm de obiceiuri, nu, domnule?
— Cred că nu, spuse Anthony cu regret. Sergentul nu-i un coleg prea bun, totuşi, nu-i aşa?
— Ah, e un om foarte bun. Nu-i uşor să-l faci vinovat de ceva.
— Mi-am dat seama de asta. Apropo, inspectore, există vreun impediment să aflu şi eu cîte ceva despre mine?
— Adică?
— Ei, hai, chiar nu vă daţi seama că sînt mort de curiozitate? Cine era Anna Rosenborg şi de ce am omorît-o?
— O să citiţi în ziarele de mîine.

— Mîine aş putea fi Eu Însumi cu cei zece mii de ani ai lui ieri”, cită Anthony. Cred că îmi puteţi satisface curiozitatea perfect legitimă. Lăsaţi de-o parte reticenţa profesională şi povestiţi-mi!

— E cu desăvîrşire interzis de regulament

— Inspectore dragă, tocmai cînd ne împrietenim aşa de repede?

— Bine, domnule… Anna Rosenborg era de origine germană şi locuia la Hampstead. Deşi fără cine ştie ce mijloace de existenţă evidente, devenea din an în an tot mai bogată.

— Eu sînt exact pe dos, comentă Anthony. Am mijloace de existenţă considerabile şi totuşi pe an ce trece devin tot mai sărac. Poate că m-aş fi descurcat mai bine dacă aş fi trăit în Hampstead. Auzisem eu că Hampstead e foarte tonifiant.

— La un moment dat, continuă Verrall, s-a apucat de negustoria cu haine recondiţionate.

— Îmi amintesc cum mi-am vîndut şi eu uniforma după război…

— În urmă cu zece ani, la Londra se aflau mai mulţi refugiaţi politici spanioli; printre ei, un oarecare Don Femando Ferrarez cu tînăra lui soţie şi cu copilul. Erau foarte săraci şi soţia era bolnavă. Anna Rosenborg i-a vizitat acasă şi i-a întrebat dacă n-au ceva haine de vînzare. Don Femando era plecat şi soţia lui s-a hotărît să se despartă de un magnific şal spaniol, împodobit cu o minunată broderie, unul din ultimele cadouri pe care i le făcuse soţul ei înainte de a părăsi Spania. Cînd s-a întors, pe Don Femando l-a cuprins o furie nebună aflînd că şalul fusese vîndut şi a încercat zadarnic să-l recupereze. Cînd în sfîrşit a găsit-o pe femeia care-l cumpărase, aceasta i-a declarat că îl revînduse unei necunoscute. Don Femando era disperat. Două luni mai tîrziu a fost înjunghiat în plină stradă şi a murit din pricina rănilor. Din acel moment Anna Rosenborg a părut, în mod suspect, că pur şi simplu se scaldă în bani. În următorii zece ani, casa ei din Hampstead a fost prădată

de nu mai puţin de opt ori. Patru dintre încercări au dat greş şi nimic nu a dispărut din casă; în celelalte cazuri, printre lucrurile furate s-a aflat şi cîte un şal brodat.

Inspectorul se opri puţin, apoi continuă în urma unui semn nerăbdător din partea lui Anthony:

— Cu o săptămînă în urmă, Carmen Ferrarez, tînăra fată a lui Don Femando, a sosit la noi în ţară, venind dintr-o mînăstire din Franţa. Prima sa mişcare a fost să o caute pe Anna Rosenborg la Hampstead. De acolo ni s-a raportat că a avut o discuţie violentă cu bătrîna; ultimele ei cuvinte înainte de despărţire le-a auzit un servitor: „Încă îl mai ai, a ţipat ea. În toţi anii ăştia te-ai îmbogăţit de pe urma lui, dar îţi promit solemn că pînă la urmă o să-ţi aducă ghinion. N-ai nici un drept moral asupra lui şi o să vină ziua în care ai să doreşti să nu fi văzut niciodată Şalul Celor o Mie de Flori”.

Trei zile după această ceartă, Carmen Ferrarez a dispărut în mod misterios de la hotelul unde stătea. În camera.ei a fost găsit un nume şi o adresă – numele lui Conrad Fleckman şi o notă din partea cuiva presupus a fi un anticar, prin care acesta o întreba dacă era dispusă să se despartă de un oarecare şal brodat pe care îl credea în posesia ei. Adresa de pe bilet era falsă.

E limpede că şalul e cheia întregului mister. Ieri dimineaţă, Conrad Fleckman a vizitat-o pe Anna Rosenborg. Au stat închişi o oră sau chiar mai mult. Cînd el a plecat, femeia a fost obligată să se întindă în pat, într-atît a tulburat-o întrevederea cu el. Dar a dat ordin ca, în cazul în care ar fi dorit să o mai vadă, să fie neapărat primit. Azi-noapte s-a sculat şi a ieşit din casă pe la ora nouă şi nu s-a mai întors. A fost găsită de dimineaţă în casa unde locuia Conrad Fleckman, înjunghiată în inimă. Pe podea, lîngă ea, era… Ce crezi că era?

— Şalul, întrebă Anthony cu sufletul la gură. Şalul Celor o Mie de Flori?

— Ceva mult mai groaznic. Ceva care explică întregul mister al şalului şi scoate la iveală întreaga lui valoare…

Scuză-mă, cred că e şeful…

Într-adevăr, sunase cineva la uşă. Anthony îşi stăpîni nerăbdarea cum putu şi-l aşteptă pe inspector să se reîntoarcă. Acum era sigur pe poziţii. De îndată ce-i vor lua amprentele, îşi vor da seama de eroarea comisă.

Şi apoi poate îl va suna şi Carmen.

Şalul Celor o Mie de Flori! Ce poveste stranie! Exact genul de poveste care să creeze cadrul adecvat pentru frumuseţea desăvîrşită şi sumbră a fetei.

Carmen Ferrarez…

Se smulse din visare… Unde stă atîta inspectorul? Se ridică şi deschise uşa brusc. În încăpere domnea o linişte stranie. Să fi plecat? Nu fără să-i spună un cuvînt…

Se grăbi spre cealaltă cameră. Era goală; la fel şi salonul. Ciudat de goală. Avea un aspect pustiu, dezordonat. Cerule! Picturile lui pe email… argintul!

Îngrozit, străbătu în goană tot apartamentul. Aceeaşi poveste; apartamentul fusese golit. Toate obiectele de valoare – şi Anthony poseda gustul rafinat al unui colecţionar serios de lucruri mici – fuseseră luate.

Cu un horcăit, Anthony se împletici pînă la un scaun pe care se prăbuşi cu capul în mîini. Îl trezi soneria de la intrare. Deschise uşa şi se pomeni în faţă cu Rogers.

— Vă rog să mă scuzaţi, îi spuse acesta. Dar domnii şi-au închipuit că s-ar putea să aveţi nevoie de ceva.

— Domnii?

— Cei doi prieteni-ai dumneavoastră, domnule. I-am ajutat la împachetat cît mi-a stat în puteri. Noroc că aveam două valize bune în subsol. Ochii îi căzură pe podea. Am măturat cît am putut de bine, domnule.

— Ai împachetat lucrurile aici? mugi Anthony.

— Bineînţeles, domnule. Nu asta aţi dorit? Domnul cel înalt mi-a spus să împachetez şi, dacă am văzut că eraţi ocupat să vorbiţi cu celălalt domn în camera mică, nu am vrut să vă deranjez.

— Nu eu vorbeam cu el, zise Anthony. El vorbea cu mine… Afurisit să fie!

Rogers tuşi.

— Îmi pare foarte rău că a fost necesar, domnule, spuse.

— Necesar să ce?

— Să vă despărţiţi de micile dumneavoastră comori, domnule.

— Ce? Oh, da! Ha, ha, ha! rîse el albastru. Presupun că deja au plecat, nu? Acei… acei prieteni ai mei, vreau să spun.

— O, da, domnule. Au plecat de mult. Am pus valizele în taxi şi domnul cel înalt a urcat din nou şi apoi au ieşit în fugă şi au plecat imediat… Scuzaţi-mă, domnule, e ceva în neregulă?

Rogers avea tot dreptul să întrebe. Geamătul cavernos emis de Anthony ar fi născut bănuieli în mintea oricui.

— Totul este în neregulă, mulţumesc, Rogers. E clar că tu nu ai de ce să fi învinuit Lasă-mă, vreau să stau la o mică şuetă cu telefonul.

Cinci minute mai tîrziu, Anthony se confesa inspectorului Driver, care stătea în faţa lui cu blocnotesul în mînă. Un individ neplăcut, inspectorul Driver (reflectă Anthony) şi care nu arăta mai deloc a inspector. De fapt, era teatral de-a binelea. Încă un exemplu grăitor al superiorităţii Artei asupra Naturii!

Anthony ajunse la capătul povestirii. Inspectorul închise blocnotesul.

— Ei, bine? se interesă Anthony îngrijorat.

— Clar ca bună ziua, rosti inspectorul. E banda lui Patterson. Au făcut o mulţime de chestii isteţe în ultima vreme. Un bărbat înalt, blond, unul mai scund, brunet şi fata.

— Fata?

— Da, brunetă şi foarte drăguţă… De obicei e folosită ca momeală.

— O… spaniolă?

— Puteţi să-i spuneţi şi aşa. S-a născut la Hampstead.

— Am spus eu că e un loc foarte tonic! murmură Anthony.

— Da, e suficient de limpede, spuse inspectorul şi se ridică să plece. V-a prins la telefon şi v-a îmbrobodit cu o poveste. Şi-a închipuit că o să veniţi. Apoi s-a dus la Mama Gibson, care nu se dă în lături să accepte un bacşiş, deoarece găseşte jenant să-i lase să se întîlnească în public… amanţii, adică, înţelegeţi, nimic criminal. Cazi în cursă, ei te aduc înapoi acasă şi, în timp ce unul îţi îndrugă o poveste, celălalt o şterge cu prada. În mod cert banda lui Patterson, e mîna lor.

— Şi lucrurile mele? se interesă neliniştit Anthony.

— Facem tot ce putem, domnule. Dar sînt deosebit de vicleni.

— Aşa şi par, oftă Anthony amărît.

Abia plecă inspectorul şi cineva sună la uşă. Anthony deschise. Era un băieţel cu un pachet în mînă.

— Un comision pentru dumneavoastră, domnule.

Anthony îl luă surprins. Nu aştepta nici un fel de pachet. Intră în salon şi-i tăie sfoara.

Un set de pahare de lichior!

Pe fundul unui pahar zări un trandafiraş artificial. Mintea îi zbură înapoi în strada Kirk, în camera de la etaj.

„Îmi placi… da, îmi placi. Să ţii minte asta orice s-ar întîmpla, da?”

Erau vorbele ei. Orice s-ar întîmpla… A vrut să spună că…

Anthony îşi reveni din visare.

„Aşa nu mai merge!”, se admonestă de unul singur.

Ochii îi căzură pe maşina de scris şi se aşează cu o figură decisă.

MISTERUL CELUI DE-AL DOILEA CASTRAVETE.

Din nou, faţa lui căpătă o expresie visătoare. Şalul Celor o Mie de Flori. Ce se găsise oare pe podea, lîngă cadavru? Lucrul acela groaznic, care explica întreg misterul…

Nimic, desigur, din moment ce totul nu fusese decît o născocire menită să-i distragă atenţia şi povestitorul

folosise trucul celor „O mie şi una de nopţi” care se opresc în punctul cel mai interesant al povestirii. Dar n-ar putea fi acolo şi un lucru groaznic, care să explice întregul mister? N-ar putea? Dacă cineva şi-ar pune mintea la contribuţie…?

Anthony smulse foaia din maşina de scris şi puse alta. Bătu la maşină titlul: MISTERUL ŞALULUI SPANIOL. O clipă sau două îl privi în linişte. Apoi începu să bată vertiginos…

SFÂRŞIT